

GRABALUZ

UAB ^{Col·l·C/0080}
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

DOLORÉS N. 13, D. 302, 303 Y 304, MEXICO, D. F.

19 de maig del 1952

Estimats pares: anem rebent les seves cartes regularment, gràcies a Déu. Espero que les nostres els arribin també sense entrebancs.

Per cert que, en la seva darrera lletra, creiem veure-hi un pessimisme ^(no) que sabem a què atribuir. Diuen que veuen més llunyanes que mai les nostres possibilitats de retorn. Per què, pare? Aquí, entre la gent que integren una certa selecció, cada dia es parla amb més insistència i més seriosament de la necessitat (i del desig!) de retornar. No és pas que siguin ignorades -almenys en bona part- les dificultats a que caldria fer front: econòmiques, de readaptació i morals i materials de tota mena. Però costa tant resignar-se a la idea de no reveure mai més el nostre país!...

Es curios constatar com, a desgrat dels contactes epistolars, ~~desseuixem~~ no podem conèixer d'una manera exacta les condicions que imperen a Espanya. De totes maneres, no hi ha gairebé ningú que vegi les coses sense tocar de peus a terra; ens adonem que hauríem de reintegrar-nos oblidant ~~el~~ el que calgui, per no ésser cap motiu de pertorbació. No és pas que a Mèxic no s'estigui bé. Tantdebon que vostè pogués venir, pare, i veuria fins a quin punt la vida, materialment, és fàcil. Però tots els qui hem tingut fills aquí, voldríem que s'eduquessin a casa nostra i, si pot ésser, que es casessin amb gent nostra. Ja veuen si fem anar lluny les nostres previsions!... Les aspiracions s'han anat minimitzant fins a aquest extrem i ara, per a molts, reveure terra i familiars i aconseguir per als petits l'ambient i els contactes que

desitgem, ja en tindriem prou. En el nostre cas, no existeix una pressa extraordinària; els nens són molt petits, encara, i el termini de cinc a vuit anys que ens hem fixat la Rosa i jo ens dóna temps per a no precipitar-nos. Ens agradaria saber, ben sincerament, quin és el seu consell, què podriem esperar de possibilitats de feina, si als nens els faltaria res etc., etc. Ens poden dir la veritat amb tota la cruesa necessària, perquè ja som prou grans i hem passat experiències prou enfortidores per a acceptar qualsevol realitat. Tot això, ho repetixo, és pensant en un futur no pas immediat.

Suposo, pare, que ja deu tenir al seu poder les transparències de 35 mm. que vaig trametre-li. Esperaré el resultat de les proves que facin amb elles.

Com que en ^{el} ~~vostre~~ cas, *de les qüestions de revolució*, l'anar donant voltes a un mateix assumpte, porta a pensar en tota mena de solucions, no cal dir les vegades que hem sospesat la possibilitat que vinguessin vostès. Aquesta probabilitat pren més força quan el perill de guerra sembla immediat i la por que a vostès els pogués passar quelcom ens entristeix més que cap altra cosa. Però crec que vostès no han pensat mai seriosament en deixar el nostre país...

Fa molts dies que vaig escriure a n'en Janés i no m'ha contestat. Fa poc, en Grijalbo va dir-me que tenia motius per creure que l'exclusiva a Mèxic no havia estat concedida definitivament i s'interessava per saber en quin estat es trobava l'assumpte. Jo vaig dir-li que no creia pas arribar a un acord amb en Janés i que, en realitat, ~~allò~~ donava l'afer per llest.

Molt petons al Joan i una ~~aferra~~ abraçada ben forta per vostres

del vostre

Pere Roca